

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA BOCANCEA ȘI ALȚII c. MOLDOVEI

*(Cererile nr. 18872/02, 20490/02, 18745/02, 6241/02, 6236/02,
21937/02, 18842/02, 18880/02 și 18875/02)*

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

6 iulie 2004

DEFINITIVĂ

06/10/2004

*Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al
Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.*

În cauza Bocancea și Alții c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Sir Nicolas BRATZA, *Președinte*,

DI M. PELLONPÄÄ,

DI J. CASADEVALL,

DI R. MARUSTE,

DI S. PAVLOVSKI,

DI J. BORRERO BORRERO,

Dna E. FURA-SANDSTRÖM, *judcători*,

și dl M. O'BOYLE, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 15 iunie 2004 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află nouă cereri (nr. 18872/02, 20490/02, 18745/02, 6241/02, 6236/02, 21937/02, 18842/02, 18880/02 și 18875/02) depuse împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către nouă cetățeni ai Republicii Moldova, dl Ghenadie Bocancea, dna Angela Ciugureanu, dna Zoia Juravlev, dna Maria Melicenco, dl Boris Levițchi, dna Maria Pronin, dna Nadejda Stavilov, dna Ana Crivceanschi și dna Olga Cotov („reclamanții”), la 5 februarie 2002, 11 martie 2002, 4 februarie 2002, 1 februarie 2002, 1 februarie 2002, 25 februarie 2002, 5 februarie 2002, 6 februarie 2002 și, respectiv, la 4 februarie 2002.

2. Reclamanții au fost reprezentați de către dl Vladislav Gribincea, care a acționat în numele organizației non-guvernamentale „Juriștii pentru Drepturile Omului” cu sediul în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl Vitalie Pârlog.

3. Reclamanții au pretins, în conformitate cu articolul 6 § 1 al Convenției, că din cauza neexecutării hotărârilor din 18 decembrie 2000, 21 decembrie 2000, 20 decembrie 2000, 22 decembrie 2000, 25 septembrie 2000, 31 octombrie 2000, 6 noiembrie 2000, 28 noiembrie 2000, 25 august 2000 și 16 noiembrie 2000, dreptul lor ca o instanță să hotărască asupra drepturilor lor cu caracter civil a fost încălcat și că ei nu au putut beneficia de bunurile lor, fiind încălcat astfel dreptul lor la protecția proprietății garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

4. Cererile au fost repartizate Secțiunii a Patra. La 4 februarie 2003, o Cameră din cadrul acelei Secțiuni a decis să comunice Guvernului cererile.

În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, ea a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea sa.

5. La 15 iunie 2004, o Cameră a Secțiunii a Patra a decis, în conformitate cu articolul 42 (1) al Regulamentului Curții, să unească cererile.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamanții sunt toți cetățeni ai Republicii Moldova și locuiesc în Republica Moldova. Ei s-au născut în 1920, 1967, 1920, 1965, 1925, 1927, 1932, 1925 și, respectiv, în 1924.

7. La 29 iulie 1994 și la 16 februarie 1995, Guvernul și Parlamentul au adoptat două hotărâri conform cărora depozitele anumitor categorii de persoane la Banca de Economii trebuiau indexate. În conformitate cu hotărârile respective, Ministerul Finanțelor trebuia să aloce fondurile necesare Băncii de Economii. Totuși, el nu a făcut acest lucru, iar Banca de Economii nu a putut executa hotărârile Parlamentului și Guvernului.

8. În 2000, reclamanții au depus cereri de chemare în judecată împotriva Ministerului Finanțelor la Judecătoria Sectorului Râșcani solicitând compensații.

9. Printr-o hotărâre din 18 decembrie 2000, instanța i-a acordat dlui Ghenadie Bocancea compensații în valoare de 3,877 lei moldovenești (MDL) (echivalentul a EUR 349 la acea perioadă). Nu a fost declarat apel, hotărârea devenind irevocabilă.

10. Printr-o hotărâre din 21 decembrie 2000, instanța i-a acordat tatălui dnei Angela Ciugureanu compensații în valoare de MDL 2,200.50 (echivalentul a EUR 197 la acea perioadă). Nu a fost declarat apel, hotărârea devenind irevocabilă.

11. Printr-o hotărâre din 20 decembrie 2000, instanța i-a acordat dnei Zoia Juravlev compensații în valoare de MDL 2,798.5 (echivalentul a EUR 254 la acea perioadă). Nu a fost declarat apel, hotărârea devenind irevocabilă. După moartea tatălui ei la 13 aprilie 2001, ea a moștenit proprietatea acestuia.

12. Printr-o hotărâre din 22 decembrie 2000, instanța i-a acordat dnei Maria Melicenco compensații în valoare de MDL 3,667 (echivalentul a EUR 324 la acea perioadă). Nu a fost declarat apel, hotărârea devenind irevocabilă.

13. Printr-o hotărâre din 25 septembrie 2000, instanța i-a acordat dlui Boris Levițchi compensații în valoare de MDL 2,932 (echivalentul a EUR

277 la acea perioadă). Nu a fost declarat apel, hotărârea devenind irevocabilă.

14. Prin hotărârile din 31 octombrie 2000 și 6 noiembrie 2000, instanța i-a acordat dnei Maria Pronin compensații în valoare de MDL 2,052.18 (echivalentul a EUR 196 la acea perioadă) și MDL 733 (echivalentul a EUR 68 la acea perioadă). Nu a fost declarat apel, hotărârea devenind irevocabilă.

15. Printr-o hotărâre din 28 noiembrie 2000, instanța i-a acordat dnei Nadejda Stavilov compensații în valoare de MDL 3,466 (echivalentul a EUR 335 la acea perioadă). Nu a fost declarat apel, hotărârea devenind irevocabilă.

16. Printr-o hotărâre din 25 august 2000, instanța i-a acordat dnei Ana Crivceanschi compensații în valoare de MDL 1,469 (echivalentul a EUR 132 la acea perioadă). Nu a fost declarat apel, hotărârea devenind irevocabilă.

17. Printr-o hotărâre din 16 noiembrie 2000, instanța i-a acordat dnei Olga Cotov compensații în valoare de MDL 2,200.50 (echivalentul a EUR 208 la acea perioadă). Nu a fost declarat apel, hotărârea devenind irevocabilă.

18. La date nespecificate, reclamânții au depus plângeri cu privire la neexecutarea hotărârilor la Ministerul Justiției și Departamentul de Executare a Deciziilor Judecătorești. În răspunsurile lor, Ministerul Justiției și Departamentul de Executare a Deciziilor Judecătorești i-au informat că hotărârile nu puteau fi executate, deoarece, conform legislației relevante, nu au fost prevăzute fonduri, pentru executarea hotărârilor, în bugetul de stat anual.

19. La 22 aprilie 2003, după comunicarea cauzelor Guvernului, hotărârile au fost executate de către Ministerul Finanțelor.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

20. Prevederile relevante ale Codului de procedură civilă, în vigoare la acel moment, erau următoarele:

Articolul 336. Hotărârile instanțelor de judecată și ale altor organe, care urmează să fie executate

„Se execută conform regulilor stabilite de prezentul titlu al codului: 1) hotărârile, încheierile și deciziile date de instanțele de judecată în pricinile civile...”

Articolul 338. Eliberarea titlului executor

„Titlul executor se eliberează de către instanță creditorului-urmăritor, după ce hotărârea a rămas definitivă, cu excepția cazurilor de executare imediată, când titlul executor se eliberează imediat după darea hotărârii.”

Articolul 343. Prezentarea documentului de executare silită spre executare

„Executorul judecătoresc începe executarea hotărârilor la cererea persoanelor, enumerate în articolul 5 al prezentului cod, iar în cazurile prevăzute de alineatul al doilea al prezentului articol - în urma dispoziției judecătorului.”

Articolul 349. Controlul asupra executării hotărârilor

„Controlul asupra executării juste și la timp a hotărârilor judecătorești se exercită de către Departamentul de executare a deciziilor judiciare pe lângă Ministerul Justiției.”

ÎN DREPT

21. Reclamanții au pretins că dreptul lor ca o instanță să hotărască asupra drepturilor lor cu caracter civil a fost încălcat ca urmare a neexecutării de către autorități a hotărârilor din 18 decembrie 2000, 21 decembrie 2000, 20 decembrie 2000, 22 decembrie 2000, 25 septembrie 2000, 31 octombrie 2000, 6 noiembrie 2000, 28 noiembrie 2000, 25 august 2000 și 16 noiembrie 2000. Ei s-au bazat pe articolul 6 § 1 al Convenției care, în partea sa relevantă, prevede:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, ... de către o instanță ... care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil...”

22. În continuare, reclamanții au pretins că din cauza neexecutării hotărârilor în favoarea lor, ei nu au putut beneficia de bunurile lor, astfel, dreptul lor la protecția proprietății garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție a fost încălcat. Articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor”.

23. Reclamanții au pretins că ei au fost discriminați comparativ cu o altă persoană – N. They a declarat că N. a obținut o hotărâre favorabilă care a fost executată rapid, în timp ce hotărârile lor nu au fost executate pe parcursul unor perioade lungi de timp. Articolul 14 al Convenției prevede următoarele:

„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.

I. ADMISIBILITATEA PRETENȚIILOR

A. Pretinsa violare a articolului 14 al Convenției combinat cu articolul 6 și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție

24. Curtea reamintește că articolul 14 nu interzice orice diferență de tratament în exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de Convenție (a se vedea *Belgian linguistic case* (fondul cauzei), hotărâre din 23 iulie 1968, Seria A nr. 6, p. 34, § 10). El protejează persoanele (inclusiv persoanele juridice) care sunt „plasate în situații analogice” împotriva diferențelor de tratament discriminatorii; iar, în sensul articolului 14, o diferență de tratament este discriminatorie dacă ea „nu are o justificare obiectivă și rezonabilă”, adică, dacă ea nu urmărește un „scop legitim” sau nu există o „relație rezonabilă de proporționalitate dintre mijloacele folosite și scopul care se urmărește a fi realizat” (a se vedea, printre multe altele, *Rasmussen v. Denmark*, hotărâre din 28 noiembrie 1984, Seria A nr. 87, § 35 și § 38). Mai mult, Statele Contractante se bucură de o anumită marjă de apreciere la evaluarea dacă și în ce măsură diferențele în situații similare justifică un tratament diferit în drept; scopul acestei marje va varia în conformitate cu circumstanțele, subiectul și contextul său (ibid., § 40).

25. Curtea notează că reclamantii nu au prezentat nicio probă care să arate că ei au fost tratați diferit, în baza unui temei interzis, comparativ cu persoane aflate într-o poziție analogică. Prin urmare, această parte a pretenției trebuie declarată inadmisibilă ca fiind vădit nefondată în conformitate cu articolul 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

B. Alte pretenții

26. Curtea consideră că pretențiile reclamantilor în temeiul articolului 6 § 1 și articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție ridică întrebări de drept care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului, și că niciun alt temei pentru declararea lor inadmisibile nu a fost stabilit. Curtea, prin urmare, declară aceste pretenții admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acestor pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

27. În temeiul articolului 6 § 1 al Convenției, reclamantii s-au plâns de neexecutarea de către autorități a hotărârilor Judecătoriei Sectorului Râșcani din 18 decembrie 2000, 21 decembrie 2000, 20 decembrie 2000, 22

decembrie 2000, 25 septembrie 2000, 31 octombrie 2000, 6 noiembrie 2000, 28 noiembrie 2000, 25 august 2000 și 16 noiembrie 2000.

28. Guvernul nu a negat că neexecutarea hotărârilor a constituit o violare a articolului 6 § 1 al Convenției.

29. Curtea reiterează că articolul 6 § 1 asigură oricărei persoane dreptul de a înainta orice pretenție cu privire la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil în fața unei instanțe judecătorești sau tribunal; în acest fel, el cuprinde „dreptul la o instanță”, din care dreptul de acces, adică dreptul de a institui proceduri în fața instanțelor judecătorești în litigii civile, constituie un aspect. Totuși, acest drept ar fi iluzoriu dacă sistemul de drept al unui Stat Contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească irevocabilă și obligatorie să rămână neexecutată în detrimentul unei părți. Ar fi de neconceput ca articolul 6 § 1 să descrie în detaliu garanțiile procedurale oferite părților aflate în litigiu – proceduri care sunt echitabile, publice și prompte – fără a proteja executarea hotărârilor judecătorești; a interpreta articolul 6 ca referindu-se în exclusivitate la accesul la o instanță și îndeplinirea procedurilor ar putea duce la situații incompatibile cu principiul preeminenței dreptului, pe care Statele Contractante și-au asumat angajamentul să-l respecte atunci când au ratificat Convenția. Executarea unei hotărâri pronunțate de orice instanță trebuie, prin urmare, privită ca o parte integrantă a „procesului” în sensul articolului 6 (a se vedea *Hornsby v. Greece*, hotărâre din 19 martie 1997, *Reports* 1997-II, p. 510, § 40).

30. O autoritate de stat nu poate să invoce lipsa fondurilor ca scuză pentru neexecutarea unei hotărâri. Firește, o întârziere în executarea unei hotărâri ar putea fi justificată de circumstanțe speciale. Dar întârzierea nu poate fi astfel, încât să prejudicieze esența dreptului protejat conform articolului 6 § 1 al Convenției (a se vedea *Immobiliare Saffi v. Italy* [GC], nr. 22774/93, § 74, ECHR 1999-V). În această cauză, reclamantii nu trebuiau împiedicați să beneficieze de succesul obținut în urma litigiului, care se referea la plata compensațiilor.

31. Curtea notează că hotărârile Judecătoriei Sectorului Râșcani au rămas neexecutate pe parcursul unor perioade care au variat între treizeci și două și douăzeci și opt de luni (până la 22 aprilie 2003, după ce cauzele au fost comunicate Guvernului de către Curte).

32. Prin omisiunea timp de mai multe luni de a lua măsurile necesare pentru a executa hotărârile irevocabile în această cauză, autoritățile moldovenești au privat prevederile articolului 6 § 1 al Convenției de toate efectele benefice.

33. Prin urmare, a existat o violare a articolului 6 § 1 al Convenției.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

34. În continuare, reclamanții au pretins că din cauza neexecutării hotărârilor în favoarea lor, ei nu au putut beneficia de bunurile lor, dreptul lor la protecția proprietății garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție fiind astfel încălcat.

35. Guvernul nu a negat că neexecutarea hotărârilor a constituit o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

36. Curtea reiterează că o „pretenție” poate constitui un „bun” în sensul articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție, dacă ea este suficient de certă pentru a fi executorie (a se vedea *Stran Greek Refineries and Stratis Andreadis v. Greece*, hotărâre din 9 decembrie 1994, Seria A nr. 301-B, § 59).

37. Curtea notează că reclamanții au avut pretenții executorii care au rezultat din hotărârile Judecătoriei Sectorului Râșcani din 18 decembrie 2000, 21 decembrie 2000, 20 decembrie 2000, 22 decembrie 2000, 25 septembrie 2000, 31 octombrie 2000, 6 noiembrie 2000, 28 noiembrie 2000, 25 august 2000 și 16 noiembrie 2000. Prin urmare, rezultă că imposibilitatea reclamanților de a obține executarea hotărârilor până la 22 aprilie 2003 a constituit o ingerință în dreptul lor la respectarea bunurilor lor, așa precum este prevăzut în prima propoziție a primului paragraf al articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

38. Prin neexecutarea hotărârilor Judecătoriei Sectorului Râșcani, autoritățile naționale au împiedicat reclamanții să li se plătească compensațiile și să beneficieze de banii lor. Guvernul nu a prezentat nicio justificare pentru această ingerință, iar Curtea consideră că lipsa fondurilor nu poate justifica o astfel de omisiune (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ambrosi v. Italy*, nr. 31227/96, §§ 28-34, 19 octombrie 2000).

39. Prin urmare, a existat o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

40. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciul material

41. Reclamanții au solicitat următoarele sume de bani cu titlu de prejudiciu material suferit ca rezultat al neexecutării de către autorități a

hotărârilor: dl Ghenadie Bocancea – EUR 120, dna Angela Ciugureanu – EUR 75, dna Zoia Juravlev – EUR 88, dna Maria Melicenco – EUR 115, dl Boris Levițchi – EUR 105, dna Maria Pronin – EUR 87, dna Nadejda Stavilov – EUR 111, dna Ana Crivceanschi – EUR 55 și dna Olga Cotov – EUR 77.

42. Guvernul a considerat sumele pretinse excesive și a lăsat aprecierea prejudiciului material la discreția Curții.

43. Curtea consideră că reclamantii au suferit prejudicii materiale ca rezultat al neexecutării respectivelor hotărâri. Curtea acordă reclamantilor sumele respective pretinse de ei cu titlu de prejudiciu material.

B. Prejudiciul moral

44. Reclamantii au solicitat următoarele sume de bani cu titlu de prejudiciu moral suferit ca rezultat al neexecutării de către autorități a hotărârilor: dl Ghenadie Bocancea – EUR 45,000, dna Angela Ciugureanu – EUR 44,000, dna Zoia Juravlev – EUR 37,000, dna Maria Melicenco – EUR 38,000, dl Boris Levițchi – EUR 53,000, dna Maria Pronin – EUR 44,000, dna Nadejda Stavilov – EUR 37,000, dna Ana Crivceanschi – EUR 37,000 și dna Olga Cotov – EUR 63,000.

45. Guvernul a contestat sumele pretinse de reclamanti, susținând că ele sunt excesive în lumina jurisprudenței Curții. El a declarat că în unele cauze simpla constatare de către Curte a unei violări a fost considerată ca o satisfacție echitabilă suficientă. Guvernul în continuare a citat cauza *Burdov v. Russia*, nr. 59498/00, ECHR 2002-III, unde reclamantului i s-au alocat EUR 3,000 cu titlu de prejudiciu moral.

46. Curtea consideră că reclamantilor le-a fost cauzat un anumit stres și frustrare ca rezultat al neexecutării hotărârilor, mai ales având în vedere vârsta lor avansată și faptul că unicul lor venit este pensia de stat. Atunci când acordă o sumă de bani cu titlu de prejudiciu moral, suferit de fiecare reclamant, Curtea ia în considerație asemenea factori precum vârsta reclamantului, venitul său personal, durata procedurilor de executare și alte aspecte relevante. Ea acordă dlui Ghenadie Bocancea – EUR 1,000, dnei Angela Ciugureanu – EUR 800, dnei Zoia Juravlev – EUR 1,000, dnei Maria Melicenco – EUR 800, dlui Boris Levițchi – EUR 900, dnei Maria Pronin – EUR 900, dnei Nadejda Stavilov – EUR 900, dnei Ana Crivceanschi – EUR 1,000 și dnei Olga Cotov – EUR 900.

C. Costuri și cheltuieli

47. Reclamantii, de asemenea, au pretins câte EUR 50 fiecare cu titlu de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții.

48. Guvernul a considerat sumele pretinse excesive, declarând că reclamantii nu au dovedit pretinsele cheltuieli.

49. Curtea notează că ea a acordat reclamantilor asistență juridică conform schemei de asistență juridică a Curții pentru prezentarea observațiilor lor, precum și pentru cheltuieli de secretariat. Prin urmare, Curtea nu acordă nicio sumă cu acest titlu.

D. Dobânda de întârziere

50. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în dependență de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Decide* să unească cererile;
2. *Declară* inadmisibilă pretenția reclamantilor cu privire la articolul 14 al Convenției;
3. *Declară* admisibil restul cererii;
4. *Hotărăște* că a existat o violare a articolului 6 § 1 al Convenției;
5. *Hotărăște* că a existat o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție;
6. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției:
 - dlui Ghenadie Bocancea – EUR 120 (o sută douăzeci euro) cu titlu de prejudiciu material și EUR 1,000 (o mie euro) cu titlu de prejudiciu moral,
 - dnei Angela Ciugureanu – EUR 75 (șaptezeci și cinci euro) cu titlu de prejudiciu material și EUR 800 (opt sute euro) cu titlu de prejudiciu moral,
 - dnei Zoia Juravlev – EUR 88 (optzeci și opt euro) cu titlu de prejudiciu material și EUR 1,000 (o mie euro) cu titlu de prejudiciu moral,
 - dnei Maria Melicenco – EUR 115 (o sută cincisprezece euro) cu titlu de prejudiciu material și EUR 800 (opt sute euro) cu titlu de prejudiciu moral,
 - dlui Boris Levițchi – EUR 105 (o sută cinci euro) cu titlu de prejudiciu material și EUR 900 (nouă sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;

- dnei Maria Pronin – EUR 87 (optzeci și șapte euro) cu titlu de prejudiciu material și EUR 900 (nouă sute euro) cu titlu de prejudiciu moral,
- dnei Nadejda Stavilov – EUR 111 (o sută unsprezece euro) cu titlu de prejudiciu material și EUR 900 (nouă sute euro) cu titlu de prejudiciu moral,
- dnei Ana Crivceanschi – EUR 55 (cincizeci și cinci euro) cu titlu de prejudiciu material și EUR 1,000 (o mie euro) cu titlu de prejudiciu moral,
- dnei Olga Cotov – EUR 77 (șaptezeci și șapte euro) cu titlu de prejudiciu material și EUR 900 (nouă sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;

(b) ca aceste sume să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;

(c) că de la expirarea celor trei luni menționate mai sus, până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

7. *Respinge* restul pretențiilor reclamanților cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 6 iulie 2004, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Michael O'BOYLE
Grefier

Nicolas BRATZA
Președinte